

Scalanie gruntów

POWRÓT DO SPRAWY PO LATACH

Ugruntowany w ostatnich latach w orzecznictwie NSA pogląd dopuszczający możliwość stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej w jej części¹ otwiera drogę do weryfikacji w trybach nadzwyczajnych wadliwych decyzji zatwierdzających m.in. projekty scalenia i wymiany gruntów.

DARIUSZ FELCENLOBEN

Wspomniana zmiana linii orzecznictwa NSA dotyczy m.in. zakresu stosowania przepisów ograniczających możliwość stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych (156 § 2 kpa), w szczególności z powodów zaistnienia nieodwracalnych skutków prawnych². W efekcie obecnie coraz częściej właściwe organa decydują się – po stwierdzeniu zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 156 § 1 kpa – na rozstrzygnięcia kasacyjne, pozostawiając organowi pierwszej instancji decyzję merytoryczną w sprawie, w tym badanie skutków prawnych, jakie wycofana z obiegu prawnego decyzja (w części) wywołała. Po wielu latach od zakończenia postępowania scaleniowego powrót do sprawy w wyniku stwierdzenia nieważności wadliwej decyzji zatwierdzającej projekt scalenia gruntów powoduje, iż pojawia się przy tej okazji wiele wątpliwości interpretacyjnych związanych z koniecznością prowadzenia dalszego postępowania przez organ

pierwszej instancji (starostów). Problemy te dotyczą w szczególności tych przypadków, w których staroście pozostawiona jest ocena nieodwracalności skutków prawnych, jakie wywołała bezpośrednio wadliwa decyzja scaleniowa, czy też ocena możliwości odwrócenia stanów prawnych zaistniałych w okresie późniejszym w wyniku innych zdarzeń prawnych, będących pośrednio jej rezultatem. Podejmujący po latach postępowanie scaleniowe organ pierwszej instancji, wykonując decyzję kasacyjną, zobowiązany jest w pierwszej kolejności do przywrócenia stanu prawnego, jaki istniał przed scaleniem gruntów. Dopiero bowiem po wyjaśnieniu zagadnienia wstępnego, jakim jest możliwość przywrócenia stanu prawnego sprzed scalenia, starosta podejmuje właściwą merytoryczną decyzję kończącą w części wszczęte przed laty postępowanie scaleniowe. Dlatego istotne wydaje się wyjaśnienie pojawiających się w praktyce wątpliwości w tym zakresie, szczególnie dotyczących nieodwracalności skutków prawnych, jakie wadliwa decyzja bezpośrednio i pośrednio wywołała. Ma to bowiem istotne znacze-

nie dla samego merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie „wznowionego” w tym trybie postępowania scaleniowego.

● BADANIE NIEODWRACALNOŚCI SKUTKÓW PRAWNYCH

Zdaniem NSA badanie nieodwracalności skutków prawnych nie może być bezpośrednio związane ze zdarzeniami, jakie miały miejsce po wydaniu kwestionowanego wadliwego aktu administracyjnego³. Otwartym zagadnieniem NSA pozostawia zaś samą ocenę ich nieodwracalności w kontekście późniejszych zdarzeń prawnych, w wyniku których Skarb Państwa dokonał czynności rozporządzających gruntami, jakie przejął w wyniku wykonania wadliwej decyzji scaleniowej. Jeżeli w oparciu o skutki wadliwej decyzji scaleniowej wydana została inna decyzja, na podstawie której dokonano czynności rozporządzających, np. przeniesiono własność nieruchomości na rzecz gminy w trybie komunalizacji, to fakt ten stanowi bezpośrednią podstawę wznowienia postępowania komunalizacyjnego. „Stwierdzenie nieważności decyzji, w oparciu o którą wy-

dana została decyzja w innej sprawie, stanowi podstawę wznowienia postępowania (art. 145 §1 pkt 8. kpa), nie uzasadnia natomiast stwierdzenia jej nieważności¹⁴. Zdaniem NSA nie można podzielić poglądu zmierzającego w konkluzji do stwierdzenia, że nieodwracalny skutek prawny następuje wówczas, kiedy w wyniku samego tylko stwierdzenia nieważności decyzji nie można przywrócić stanu prawnego, który go poprzedzał. Stwierdzenie nieważności decyzji nie musi zatem oznaczać odzyskania własności nieruchomości przez poprzedniego właściciela⁵.

● STWIERDZENIE NIEWAŻNOŚCI DECYZJI ZNOSI JEJ SKUTKI

Ugruntowane orzecznictwo NSA wskazuje, iż dokonując oceny skutków prawnych, jakie wywołała wadliwa decyzja, nie należy ograniczać się jedynie do badania ich odwracalności w ogóle, lecz należy mieć przede wszystkim na uwadze te działania, które mogą być podjęte w celu „odwrócenia” skutków wywołanych przez wadliwą decyzję. W ocenie NSA nie są to bowiem bezpośrednio skutki wywołane przez wadliwą decyzję, lecz jedynie następstwa pozostawiania jej w obiegu prawnym. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 28 maja 1992 r. (sygn. AZP 4/92) stwierdził, że decyzja administracyjna obarczona kwalifikowanymi wadami wymienionymi w art. 156 §1 kpa wywołuje ułomne skutki prawne o charakterze przedmiotowym i podmiotowym

nieuznawane przez prawo. Z tego też powodu decyzja taka winna być, zdaniem SN, wyeliminowana z obiegu prawnego poprzez stwierdzenie jej nieważności, a tym samym powinny zostać zniesione skutki, które decyzja taka wywołała. Wyjątek od zasady eliminowania ułomnej decyzji administracyjnej określony w art. 156 § 2 kpa z powodów związanych z nieodwracalnymi skutkami prawnymi nie może być stosowany w taki sposób, aby podważony został cel instytucji weryfikacji decyzji administracyjnych. W doktrynie przyjmuje się, że stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej jest aktem deklaratoryjnym⁶ działającym z mocą wsteczną (ex tunc⁷) od daty wydania decyzji stwierdzającej jej nieważność, co oznacza, że nawiązuje ona do stanu prawnego z dnia wydania wadliwej decyzji.

● MERYTORYCZNE ROZSTRZYGNIECIE JEDYNI PRZED STAROSTĄ

Pamiętać wszakże warto, że dokonując w procesie weryfikacji oceny decyzji administracyjnej, należy analizować przepisy prawa materialnego obowiązujące w dacie wydania merytorycznej decyzji scaleniowej, nie zaś w dacie prowadzenia postępowania weryfikacyjnego. Decyzja stwierdzająca nieważność uchyla skutki prawne, jakie wywołała wadliwa decyzja, obalając tym samym domniemanie jej legalności i prawidłowości. Sprawa, która była przedmiotem postępowania administracyjnego zakończone-

go decyzją uznaną za nieważną, powraca zatem do stanu sprzed jej wydania. Jeżeli właściwy organ stwierdził w części nieważność decyzji zatwierdzającej projekt scalenia i wymiany gruntów, to skutkiem tego jest powrót sprawy do ponownego merytorycznego rozstrzygnięcia w ramach postępowania scaleniowego prowadzonego w pierwszej instancji przez starostę⁸. Właściwy w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji organ po wszczęciu postępowania weryfikacyjnego nie orzeka co do istoty sprawy rozstrzygniętej w wadliwej decyzji, lecz wyłącznie jak organ kasacyjny (w pierwszej instancji)⁹. Z tych też powodów merytoryczne rozstrzygnięcie zapaść może jedynie w postępowaniu prowadzonym przed właściwym organem, tj. starostą.

Mając na uwadze, iż ostateczna decyzja stwierdzająca (w części) nieważność decyzji scaleniowej ma charakter deklaratoryjny ze skutkiem ex tunc, starosta winien podjąć czynności umożliwiające przywrócenie stanu prawnego z dnia jej wydania. Jeżeli zatem warunkiem umożliwiającym przywrócenie oczekiwanego stanu prawnego jest weryfikacja innych decyzji administracyjnych, jakie wydane zostały po zakończeniu postępowania scaleniowego, to w takiej sytuacji starosta zobowiązany jest podjąć wszelkie działania, aby stan ten przywrócić bezpośrednio własnym działaniem lub podejmując czynności powodujące wznowienie postępowania przez inne organy.

● ZWROT GRUNTU, JEŚLI TO MOŻLIWE

O nieodwracalności skutków prawnych, w kontekście prowadzonego postępowania przez starostę, można mówić jedynie wówczas, kiedy ich zniesienie wymaga podjęcia takich działań, do których organ administracji publicznej nie ma umocowania ustawowego, w ramach którego może stosować rozstrzygnięcia w formie aktu administracyjnego¹⁰, korygując tym samym późniejsze zdarzenia prawne, jakie zaistniały po zakończeniu postępowania scaleniowego. Konsekwencją takiego stanowiska jest stwierdzenie, że dany akt wywołuje nieodwracalne skutki prawne wówczas, gdy ani przepisy prawa materialnego, ani też przepisy procesowe, stanowiące podstawę działania organu administracji publicznej, nie czynią danego organu właściwym do cofnięcia tego skutku przez wydanie decyzji¹¹. W ramach prowadzonego postępowania starosta

winien zatem ustalić, w jakim zakresie istnieje możliwość odwrócenia skutków prawnych, zaistniałych po wydaniu wadliwej decyzji scaleniowej. W sytuacji, kiedy taka możliwość istnieje, a strona w postępowaniu weryfikacyjnym wniosła o zwrot przejętych w wyniku scalenia nieruchomości, starosta powinien postępowanie scaleniowe w części objętej decyzją kasacyjną umorzyć jako bezprzedmiotowe (art. 105 kpa). Podstawą przywrócenia pierwotnych zapisów w operacie ewidencji gruntów i budynków oraz odpowiednio w księdze wieczystej byłyby wówczas decyzja kasacyjna właściwego organu stwierdzająca nieważność oraz decyzja starosty kończąca w tej części „wznowione” w tym zakresie w jej wyniku postępowanie scaleniowe poprzez jego umorzenie.

• DOPLATA PIENIĘŻNA ZAMIAST GRUNTU

Z inną sytuacją będziemy mieli natomiast do czynienia w przypadku, kiedy przywrócenie stanu prawnego sprzed scalenia jest niemożliwe w pełnym zakresie. W takiej sytuacji starosta zobowiązany jest podjąć postępowanie, w ramach którego wyda merytoryczną decyzję zatwierdzającą scalenie gruntów (w tej części). Jeżeli brak jest przy tym możliwości przyznania uczestnikowi scalenia innych nieruchomości w takim obszarze i o takiej wartości, aby odpowiadały one wartości nieruchomości wniesionych przez niego do scalenia, to wówczas należy orzec o pieniężnej dopłacie. Szacunek nieruchomości wniesionej do scalenia i nieruchomości, jakie skutkiem stwierdzenia nieważności decyzji scaleniowej mają być przyznane jego uczestnikowi, winien zostać przeprowadzony przy uwzględnieniu stanu nieruchomości z daty wszczęcia pierwotnego postępowania scaleniowego i na zasadach wówczas określonych. Wydaje się jednak dopuszczalne, a wręcz wskazane przyjęcie przez zainteresowanych innych reguł szacunku gruntów, które odpowiadałyby w chwili obecnej faktycznej ich wartości. Może mieć to istotne znaczenie w przypadku konieczności dokonania dopłat pieniężnych uczestnikowi scalenia w sytuacji, kiedy niemożliwe będzie przyznanie mu nieruchomości, których wartość szacunkowa odpowiadałaby wartości wniesionych przez niego do scalenia gruntów. Zasada ustalania wysokości dopłat określona w art. 8 ust. 4 ustawy z 26 marca 1982 r. o scaleniu i wymianie

gruntów (DzU 03.178.1749 ze zm.) stanowi bowiem, że „wysokość dopłat ustala się według cen przyjętych przy szacowaniu gruntów objętych scaleniem lub wymianą”.

Dokonując szacunku gruntów według stanu nieruchomości w dacie wydania decyzji zatwierdzającej projekt scalenia gruntów, należy pamiętać, że chodzi tu zarówno o stan faktyczny, jak i prawny określony m.in. zapisami miejscowego planu zagospodarowania, jaki obowiązywał w tamtej dacie. Bez względu zatem na przeznaczenie gruntów w obowiązującym obecnie planie zagospodarowania przestrzennego należy dokonać szacunku gruntów z uwzględnieniem ich pierwotnego przeznaczenia. Podobnie, przy określaniu wysokości dopłat, w przypadku braku możliwości przyznania uczestnikowi scalenia nieruchomości gruntowych o porównywalnej wartości, należy przyjąć tę samą zasadę. Stan nieruchomości należy przyjąć na dzień wydania pierwotnej decyzji scaleniowej (stan historyczny), natomiast ich ceny na dzień określenia wysokości dopłaty (aktualne).

• ZGODNIE Z USTAWĄ O SCALANIU I WYMIANIE GRUNTÓW

Podkreślić należy, że podnoszone uwagi dotyczące stanu prawnego z dnia wydania pierwotnej decyzji scaleniowej dotyczą jedynie stanu nieruchomości objętych postępowaniem. Nie dotyczą natomiast stanu prawnego będącego podstawą merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie. W sytuacji zatem, kiedy pierwotne postępowanie prowadzone było na podstawie ustawy o *scalaniu i wymianie gruntów* z 1968 r. (DzU nr 3, poz. 13), a obecnie na skutek stwierdzenia w części nieważności decyzji istnieje konieczność kontynuacji w tym zakresie wszczętego wówczas postępowania, należy je prowadzić na podstawie teraz obowiązujących przepisów w tym zakresie, tj. ustawy z 1982 r. (DzU z 2003 r. nr 178, poz. 1749) o *scalaniu i wymianie gruntów*.

Uprawnionymi stronami „wznowionego” postępowania w wyniku stwierdzenia nieważności decyzji scaleniowej są jedynie te osoby, które objęte zostały bezpośrednio skutkami decyzji kasacyjnej. Stronami „częstkowego” postępowania scaleniowego prowadzonego przez starostę nie są zaś pozostali uczestnicy scalenia z daty jego pierwotnego zakończenia. Podejmu-

jąc w tym trybie postępowanie w sprawie scalenia gruntów, starosta winien prowadzić je na zasadach określonych w ustawie z 1982 r. o *scalaniu i wymianie gruntów*, poczynając od złożenia zawiadomienia w sądzie właściwym do prowadzenia ksiąg wieczystych o wpisaniu wzmianki o podjęciu czynności (art. 21 ustawy) w stosunku do nieruchomości objętych skutkami decyzji kasacyjnej. Projekt scalenia gruntów winien zostać opracowany przez upoważnionego przez starostę geodetę-projektanta (art. 10 ust. 1 ustawy), a po jego okazaniu uczestnikom scalenia – zatwierdzony decyzją starosty na zasadach określonych w ww. ustawie.

• ODSZKODOWANIE W TRYBIE KC

Prowadząc „wznowione” postępowanie scaleniowe, starosta zobowiązany jest zakończyć je wydaniem merytorycznej decyzji w sprawie lub umorzeniem w określonych przypadkach postępowania jako bezprzedmiotowego¹². Nie jest natomiast upoważniony, aby w ramach prowadzonego postępowania rozstrzygać o kwestiach odszkodowawczych podnoszonych przez zainteresowane strony w związku ze szkodami będącymi następstwem wadliwej decyzji scaleniowej. Wniosek zainteresowanych stron o wypłacenie należnego odszkodowania z tytułu poniesionych szkód nie jest także przedmiotem samego postępowania weryfikacyjnego, w ramach którego właściwy organ stwierdza nieważność decyzji scaleniowej, lecz rozpatrywany jest w odrębnym postępowaniu odszkodowawczym, które może być wszczęte bezpośrednio po zakończeniu postępowania nieważnościowego na podstawie art. 160 kpa w zw. z art. 5 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o *zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw* (DzU nr 162, poz. 1692). Przywołany przepis art. 160 kpa uchylony został 1 września 2004 r. i obecnie do roszczeń odszkodowawczych stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Na podstawie art. 417 §1 kc „za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa”. Zainteresowana strona może dochodzić w tym zakresie swych praw bezpośrednio przed sądem powszechnym.

● ODSZKODOWANIE W TRYBIE KPA (SPRZED 1 WRZEŚNIA 2004 R.)

W postępowaniu odszkodowawczym pamiętać jednak należy, że zgodnie z art. 5 ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed 1 września 2004 r. stosuje się art. 160 kpa i przepisy kc w brzmieniu obowiązującym do tego dnia. Jeżeli zatem strona wywodzi swoje roszczenie odszkodowawcze w związku ze stwierdzeniem nieważności decyzji scaleniowej wydanej przed 1 września 2004 r., jej wniosek w takim przypadku winien zostać załatwiony w pierwszej fazie w trybie administracyjnym zgodnie z art. 160 kpa. Organem właściwym do jego załatwienia będzie organ administracji publicznej¹³, który orzekł nieważność decyzji z powodów naruszenia przepisu art. 156 § 1 kpa.

Postępowanie odszkodowawcze prowadzone przez właściwy organ na zasadach obowiązujących przed 1 września 2004 r. będzie miało charakter mieszany administracyjno-sądowy. W pierwszym administracyjnym etapie o wysokości odszkodowania orzeka jednoinstancyjnie organ, który stwierdził nieważność decyzji scaleniowej (wojewoda, właściwy minister). W sytuacji zaś, kiedy strona nie jest usatysfakcjonowana przyznaniem jej odszkodowaniem lub wręcz odmówiono jej jego ustalenia, w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji może ona wnieść powództwo do sądu powszechnego, który w ramach toczącego się postępowania rozstrzygnie w trybie przepisów cywilnych zaistniały spór pomiędzy stronami, tj. uczestnikiem postępowania scaleniowego (powodem) a organem, który wydał decyzję w sprawie (pozwany). Organ administracji, określając wysokość należnego stronie odszkodowania za rzeczywiste szkody, jakie poniosła ona w wyniku wydania wadliwej decyzji, winien w postępowaniu wyjaśniającym określić zarówno faktyczne straty materialne (*damnum emergens*), jak i uwzględnić przyszłe korzyści utracone z powodu nieważności decyzji polegające na niezyskaniu pożytków naturalnych i cywilnych (*lucrum cessans*)¹⁴.

Zgodnie z przepisami obowiązującymi do 1 września 2004 r. roszczenie o odszkodowanie za poniesione straty z tytułu wadliwości decyzji administracyjnej przedawniało się z upływem trzech miesięcy od dnia, w którym decyzja o stwierdzeniu nieważności stała się ostateczna. Obecnie do roszczeń odszkodowawczych

stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego. Za wyrządzoną szkodę będącą konsekwencją wadliwej decyzji administracyjnej zatwierdzającej projekt scalenia gruntów, co do której stwierdzono nieważność, odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa reprezentowany przez starostę.

DARIUSZ FELCENLOBEN
jest geodetą powiatowym w Kłodzku

Przypisy

- ¹ Por. wyroki NSA: z 21.01.1998 r., IV SA 859/87 [ONSA 1990, nr 2, poz. 25]; z 10.11.1989 r., SA/Ka 646/89 (niepubl.); z 03.12.1990 r., II SA 740/90 [ONSA 1991, nr 1, poz. 7]; z 23.02.1998 r., OPS 6/97 [ONSA 1998, nr 2, poz. 40]; z 16.03.2001 r., IV SA 151/99 (niepubl.).
- ² Por. uchwała składu siedmiu sędziów NSA z 16 grudnia 1996 r. sygn. OPS 7/96 [ONSA 1997, z. 2, poz. 49], uchwała składu pięciu sędziów NSA z 9 listopada 1998 r. sygn. OPK 4-7/98 [ONSA 1999, z. 1, poz. 13], wyrok NSA z 10 października 1995 r. sygn. IV SA 747/94 („Wspólnota” z 1997, nr 7, s. 26).
- ³ Por. wyrok NSA z 20 marca 2000 r. [OPS 14/99, ONSA 2000/3/93].
- ⁴ Por. wyrok SN z 5 lipca 1996 r., III ARN 21/96, OSNAP 1997, nr 3, poz. 32.
- ⁵ Wyrok NSA z 16 grudnia 1996 r., OPS 7/96 [ONSA 1997/2/49].
- ⁶ B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydanie 8, Wydawnictwo C.H.BECK, Warszawa 2006, s. 762.
- ⁷ „od wtedy, z mocą wsteczną” – Wielka Encyklopedia Prawa, Praca zbiorowa pod redakcją E. Smoktunowicza, Wydawnictwo Prawo i Praktyka Gospodarcza, Białystok-Warszawa 2000, s. 232.
- ⁸ Art. 3.1. ustawy z 26 marca 1982 r. o scaleniu i wymianie gruntów (DzU 03.178.1749).
- ⁹ „Postępowanie scaleniowe lub wymienne przeprowadza starosta, jako zadanie z zakresu administracji rządowej ze środków budżetu państwa, z zastrzeżeniem ust. 5-7 oraz art. 4 ust. 2. Organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do starosty w sprawach z tego zakresu jest wojewoda.”
- ¹⁰ Por. wyrok NSA z 14.08.1987 r., IV SA 393/87, ONSA 1990, nr 1, poz. 1 oraz wyrok SN z 07.03.1996 r., III ARN 70/95, OSN 1996, nr 18, poz. 258.
- ¹¹ Wyrok WSA w Warszawie z 17.02.2005 r. (ISA 2877/03, Rejent 2005/11/156), por. Wyrok NSA w Warszawie z 19.02.2002 r., I SA 1796/00, LEX nr 81755; Por. wyrok SN z 6 kwietnia 1995 r., III ARN 8/95, OSNAP 1995, nr 18, poz. 283; „2. Jeśli skutki prawne decyzji administracyjnej mogą być zniszczone w drodze postępowania administracyjnego oznacza to, iż nie mają one charakteru nieodwracalnego (art. 156 § 2 k.p.a.)”, czy wyrok NSA z 6 kwietnia 2001 r., IV S.A. 914/99, lex nr 55762: „Odwracalność lub nieodwracalność skutku prawnego określonego aktu trzeba rozpatrywać mając na uwadze zakres właściwości organów administracji publicznej oraz ich kompetencje, tzn. umocowanie do stosowania władczych i jednostronnych form działania. A więc, jeśli cofnięcie, zniesienie, odwrócenie skutków prawnych decyzji wymaga takich działań, do których organ administracji publicznej nie ma umocowania ustawowego, czyli nie może zastosować formy aktu administracyjnego indywidualnego, nie może skorzystać z drogi postępowania administracyjnego, to wtedy właśnie skutek prawny decyzji będzie nieodwracalny”.
- ¹² Wyrok NSA z 19 lutego 2002 r., I S.A. 1796/00, lex nr 81755.
- ¹³ M. Jaśkowska, A. Wróbel: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydanie II, Zakamycze 2006, s. 1002.
- ¹⁴ Art. 160 § 4 kpa.
- ¹⁵ M. Jaśkowska, A. Wróbel: Kodeks postępowania administracyjnego, opt.cit., s. 1014.

SCALANIE GRUNTÓW W RAMACH SPO

45 złożonych wniosków na kwotę nieco ponad 160 mln zł (blisko dwukrotnie przekracza ona przyznany limit środków), 23 zawarte umowy na ponad 70 mln zł, 30 wniosków o płatność na kwotę blisko 7 mln zł, a także 11 zrealizowanych płatności na kwotę niewiele ponad 1,3 mln zł (stanowi to zaledwie blisko 2% wykorzystania limitu) to najnowszy bilans stanu zaawansowania prac obejmujących działanie 2.2 „Scalanie gruntów” w ramach realizacji Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004-2006”.

Informacje te opublikował właśnie MRiRW w „SPOikaniach Tygodniowych” nr 38/2006 (59) z 21 września. Wciąż możliwe jest składanie wniosków w ramach tego działania (terminy naboru ustalone są przez samorządy województw).

Ponownie dla jasności przypomnę, że pierwszym etapem pozyskiwania środków na dofinansowanie projektów scaleniowych jest „złożenie wniosku”. Następnie wniosek przechodzi weryfikację i jeśli ten etap zakończy się pozytywnie, podpisywana jest umowa. Ostatnim etapem (bezpośrednio poprzedzającym realizację płatności) jest „złożenie wniosku o płatność”.

Natomiast z najnowszego numeru – 7/2006 (12) – SPOikań Miesięcznych (wydawanych również przez MRiRW) dowiemy się, że najwięcej wniosków złożono w woj. lubelskim. Kolejne miejsca pod względem liczby złożonych wniosków zajmują woj. podkarpackie i dolnośląskie (rys. poniżej).

